

Pe măsură ce chibzuiți – și nu doar citiți – ci chibzuiți și meditați asupra pasajelor din scripturi, puterea Duhului Sfânt va aduce adevăruri în mintea și inima dumneavoastră, ca pe o fundație sigură în aceste timpuri nesigure în care trăim. Ca părinți, pregătiți-vă copiii pentru provocările pe care le vor întâlni. Învățați-i adevărul, încurajați-i să-l pună în practică și ei vor fi bine, indiferent cât de tare este zguduită lumea.

În această zi de Paște, hotărâți să faceți din Domnul Isus Hristos centrul viu al căminului dumneavoastră.

Asigurați-vă că fiecare decizie pe care o luați, indiferent dacă este de natură spirituală sau fizică, să fie îndrumată de gândul: „Ce ar vrea Domnul Isus Hristos să fac?”. Când Salvatorul este centrul căminului nostru, acesta este plin de pace și tihnă. Există un spirit de calmă asigurare care pătrunde în casă și care este simțit atât de copii, cât și de adulți.

Cea mai bună cale de a face o permanentă schimbare în bine este de a face din Isus Hristos modelul dumneavoastră și din învățăturile Sale îndrumarul dumneavoastră pentru viață.

Dacă ați fost nesupuși poruncilor Sale și vă simțiți nedemni, recunoașteți că de aceea Domnul, Isus Hristosul, și-a dat viața Sa. Prin ispășirea Sa, El a oferit pentru totdeauna ocazia de a depăși astfel de greșeli, de a ne pocăi pentru alegerile greșite și de a înlătura efectele negative ale unei vieți duse contrar învățăturilor Sale.

Salvatorul ne iubește pe fiecare dintre noi și va face posibil ca fiecare nevoie să fie îndeplinită, atunci când ne calificăm prin supunere pentru toate binecuvântările pe care El vrea să le avem pe acest pământ. Îl iubesc și Îl ador. În calitate de slujitor al Său autorizat, mărturisesc solemn din toată ființa mea că El trăiește, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul Donald L. Hallstrom,
din Președinția Celor Șaptezeci

Întoarceți-vă către Domnul

Nu permiteți niciodată vreunei împrejurări trecătoare să vă oprească să creșteți spiritual.

Cu mulți ani în urmă am fost martorul unei dezamăgiri – care a devenit o tragedie. Un cuplu tânăr se pregătea să întâmpine pe lume primul lor copil. Viețile lor erau pline de nerăbdare și entuziasm față de această experiență grandioasă. În timpul nașterii, au apărut complicații și copilul a murit. Dezamăgirea s-a preschimbat în mâhnire, mâhnirea s-a preschimbat în reproș, iar reproșul s-a preschimbat în răzburare față de doctorul pe care ei îl făceau responsabil pentru ceea ce se întâmplase. Părinții și alți membri ai familiei s-au implicat foarte mult, încercând împreună să distrugă reputația și cariera doctorului. Pe măsură ce săptămânile și apoi lunile de amărăciune măcinau familia, înverșunarea lor s-a îndreptat asupra Domnului. „Cum de a permis El ca lucrul acesta groaznic să se întâmple?”. Ei au respins eforturile repetate ale conducătorilor și membrilor Bisericii de a-i alina din punct de vedere spiritual și emoțional iar, cu timpul, s-au îndepărtat de Biserică. Acum, patru generații ale familiei au fost afectate. Acolo unde au existat cândva credință și devotament față de Domnul și Biserica Sa, nu a mai avut loc de zeci de ani nicio activitate

spirituală din partea niciunui membru al familiei.

În cele mai dificile situații din viață, există, adesea, numai o singură sursă de pace. Domnul Păcii, Isus Hristos, ne oferă harul Său alături de invitația: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28-29). Mai departe, El ne promite: „Vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea” (Ioan 14:27).

Bunicii mei din partea tatălui au avut doi copii, un fiu (tatăl meu) și o fiică. După ce a slujit într-o misiune și a servit în armată în Hawaii, tatăl meu s-a întors în insulele Hawaii în 1946 să-și aleagă o profesie și să-și întemeieze o familie. Părinții săi locuiau în orașul Salt Lake, la fel ca și sora lui. Ea s-a căsătorit în 1946, iar patru ani mai târziu aștepta un copil. Este un lucru foarte special pentru părinți să aștepte cu nerăbdare ca fiica lor (în cazul acesta singura fiică) să nască pentru prima dată. Nimeni nu știa că în pântecul ei purta gemeni. Din nefericire, ea și gemenii au murit în timpul nașterii.

Bunicii mei au fost devastați. Totuși, mâhnirea lor i-a îndreptat imediat către Domnul și ispășirea Sa. Fără a stăruii în trebându-se de ce s-a întâmplat așa ceva și cine ar putea fi învinovățit, ei s-au

hotărât să trăiască în neprihănire. Bunicii mei n-au fost niciodată bogați; nu au făcut niciodată parte din elita societății; nu au avut niciodată vreo chemare mare în Biserică – au fost simpli sfinți din zilele din urmă devotați.

După ce s-au pensionat în 1956, s-au mutat în Hawaii pentru a fi alături de singurii lor urmași. În decursul anilor ce-au urmat ei și-au petrecut timpul iubindu-și familia, slujind în Biserică și, mai ales, s-au bucurat să fie, pur și simplu, împreună. Niciodată nu le-a plăcut să stea despărțiți și chiar au vorbit ca indiferent cine va deceda primul să găsească o cale să fie împreună cât mai repede. Aproape de a 90-a aniversare a zilelor lor de naștere și după 65 de ani

de căsătorie, ei au decedat la doar câteva ore diferență unul de celălalt, din cauze naturale. Fiind episcopul lor, am condus ceremonia funerară a amândurora.

Credința de care au dat dovadă bunicii Art și bunica Lou, mai ales când au întâmpinat dificultăți, a influențat deja patru generații după ei. În mod direct și profund, ea i-a influențat pe fiul lor (tatăl meu) și pe mama mea atunci când unica fiică a părinților mei, cel mai mic copil al lor, a murit în urma unor complicații apărute în momentul nașterii. Ea a decedat la vârsta de 34 de ani, la zece zile după naștere, lăsând în urmă patru copii cu vârste între zece zile și opt ani. Având exemplul

generației dinainte, părinții mei – fără ezitare – s-au întors către Domnul pentru consolare.

În întreaga lume și în rândurile membrilor Bisericii, există bucurii și dureri mari. Amândouă fac parte din plan. Fără una dintre ele, nu putem trăi experiența celeilalte. Afirmățiile „oamenii sunt ca să poată avea bucurie” (2 Nefi 2:25) și „căci trebuie să fie o opoziție în toate lucrurile” (2 Nefi 2:11) nu sunt contradictorii, ci complementare. Descriind felul în care s-a simțit când s-a întors către Domnul, Alma cel Tânăr a spus: „sufletul meu s-a umplut de o bucurie tot atât de mare cât fusese durerea mea” (Alma 36:20).

Unii sunt copleșiți de probleme majore; alții fac din țânțar, armăsar. Symonds Ryder a fost un conducător al adepților lui Campbell (un grup religios numit Discipolii lui Hristos) care a auzit despre Biserică și a avut o întâlnire cu Joseph Smith. Fiind mișcat de această experiență, el s-a alăturat Bisericii în iunie 1831. Imediat după aceea, a fost rânduit ca vârstnic și chemat să slujească în misiune. Totuși, în scrisoarea primită din partea Primei Președinții și în desemnarea sa oficială de a predica, o literă din numele său a fost scrisă greșit. Numele i-a fost scris R-i-d-e-r și nu R-y-d-e-r cum era corect. Acest fapt l-a făcut să pună la îndoială chemarea sa și pe cei din partea cărora o primise. A ales să nu se ducă în misiune și a căzut în apostazie, fapt care a dus curând la o ură și opoziție înversunată față de Joseph și față de Biserică. În martie 1832, atunci când Joseph Smith și Sidney Rigdon au fost scoși afară din casă cu forța în timpul nopții de către o gloată înfuriată și trupurile le-au fost date cu smoață și pene, s-a auzit o voce care a strigat: „Symonds, Symonds, unde este găleata cu smoață?” (*History of the Church*, 1:262-263). În mai puțin de 10 luni, Symonds

Ryder s-a schimbat dintr-un convertit înflăcărat într-un conducător de gloată, declinul său spiritual începând cu faptul că s-a simțit jignit din pricina numelui ce-i fusese scris greșit – cu o literă. Indiferent de mărimea problemei, felul în care reacționăm poate schimba cursul vieții noastre.

Profetul Joseph Smith ne-a oferit un model cu privire la felul în care trebuie să răspundem în fața tragediei personale și a opoziției. În condițiile inumane din închisoarea Liberty, i-a fost revelată această îndrumare divină (care, în parte, era o descriere a vieții lui Joseph până la acel moment și, de asemenea, o prevenire): Dacă „proștii își vor bate joc de tine... dacă ești chemat să treci prin multă suferință... dacă dușmanii tăi te atacă... dacă vei fi aruncat în groapă sau în mâinile criminalilor... și toate elementele se unesc pentru a ascunde calea; și, mai mult, chiar dacă fălcile iadului își vor deschide larg gura după tine, să știi, fiul Meu, că toate aceste lucruri îți vor da experiență și vor fi pentru binele tău” (D&L 122:1, 5, 7). Apoi, urmează afirmația profundă: „Fiul Omului a coborât sub toate acestea. Ești tu mai mare decât El?” (versetul 8). Aceasta este urmată de o îndrumare clară și de promisiuni mărețe: „De aceea, menține-te pe calea ta și... nu te teme de ceea ce poate

face omul, pentru că Dumnezeu va fi cu tine în vecii vecilor” (versetul 9).

În decursul anilor ce au urmat, Joseph Smith a continuat să îndure în neprihănire o viață plină de adversități. El a oferit această perspectivă plină de credință: „Cu privire la pericolele pe care sunt chemat să le îndur, ele par doar un lucru mic pentru mine... apa adâncă este aceea în care sunt obișnuit să înot... și... mă bucur în suferință; deoarece... [Dumnezeu]... m-a salvat de toate și mă va salva și de acum înainte” (D&L 127:2). Încrederea lui Joseph că va depăși opoziția de care avea parte în mod constat s-a bazat pe puterea lui de a se întoarce către Domnul în mod continuu.

Dacă simțiți că ați fost nedreptățiți – de către cineva (un membru al familiei, un prieten, un alt membru al Bisericii, un conducător al Bisericii, un partener de afaceri) sau că vi s-a greșit cu ceva (ați suferit din pricina morții unei persoane iubite, aveți probleme de sănătate, probleme financiare, sunteți sau ați fost abuzați, sunteți dependenți de substanțe sau obiceiuri dăunătoare) – tratați problema direct și cu toată tăria de care dispuneți. „Menține-te pe calea ta” (D&L 122:9); a renunța nu este o opțiune. Și, fără întârziere, întorceți-vă către Domnul. Exercițați-vă toată credința pe care o aveți în El. Dați-I voie

să ducă povara împreună cu dumneavoastră. Permiteți harului Său să vă ușureze povara. Ni s-a promis că nu vom „[suferi] nici un fel de suferințe, ci doar [vom fi] absorbiți în bucuria pentru Hristos” (Alma 31:38). Nu permiteți niciodată vreunei împrejurări trecătoare să vă oprească să creșteți spiritual.

Cel mai exemplar act al Său, ispășirea, a necesitat pentru Isus ca El să coboare „sub toate lucrurile” (D&L 88:6) și să sufere „durerile tuturor oamenilor” (2 Nefi 9:21). Astfel, înțelegem că ispășirea are un scop mai mare decât doar acela de a oferi o cale de a birui păcatul. Această realizare, cea mai mare dintre toate pe care le-a săvârșit pe pământ, dă Salvatorului puterea de a îndeplini această promisiune: „Dacă vă veți întoarce către Domnul cu toată hotărârea inimii și vă veți pune nădejdea în El și-L veți sluji cu toată sânguința... dacă veți face aceasta atunci El... vă va elibera din sclavie” (Mosia 7:33).

În timp ce sărbătorim această dimineață de Paște, să ne întoarcem către Domnul, „Luceafărul [nostru] strălucitor de dimineață” (Apocalipsa 22:16). Mărturisesc că El ne va lumina întotdeauna calea, adevărul și viața (vezi Ioan 14:6), în numele lui Isus Hristos, amin. ■